

עפ"ת (חיפה) 60527-05-25 - וליד תלחמי נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 60527-05-25 - וליד תלחמי נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 60527-05-25

וליד תלחמי

נגד

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[03.06.2025]

כבוד השופט שלמה בנג'ו

ע"י ב"כ עוה"ד מונסף שלח

ע"י ב"כ עוה"ד מיכל אפלבוים

פסק דין

בפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כבוד השופט תומר-שלמה בן חמו) מיום 18/05/2025

בתיק 13909-12-24 במסגרתה דחה את בקשת המערער לביטולו של פסק דין שניתן בהיעדרו ביום 25/03/2025.

רקע והליכים קודמים

כנגד המערער הוגש כתב אישום אשר ייחס לו גרירת נגרר אשר רשיון הרכב שלו פקע מזה שנתיים. השוטר עורך הדוח

מסר למערער הזמנה למשפט.

ביום 25/03/2025 נפתח משפטו של המערער אך הוא לא התייצב לדיון ועל כן נשפט בהיעדרו. בפני בית המשפט

קמא הוצג גיליון הרשעותיו הקודמות של המערער הנוהג משנת 1986, ולחובתו 47 הרשעות קודמות בהן פסילה

מותנית בת חודשיים. כב' בית המשפט קמא גזר על המערער חודשיים פסילה בפועל, הפעיל את הפסילה המותנית

בת החודשיים במצטבר לפסילה שהטיל בגין העבירה, כך שעל המערער הוטלו בסופו של יום העונשים הבאים: 4

חודשי פסילה בפועל, 3 חודשים פסילה על תנאי למשך 3 שנים, וקנס בסך של 1,500 ₪.

המערער פנה לבית המשפט קמא והגיש בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו. במסגרת הבקשה טען המערער כי

לא התייצב לדיון מאחר ואיבד את ההזמנה לדיון, לדבריו, הוא לא ידע שהדוח שקיבל כולל הזמנה למשפט, והשוטר

לא ציין זאת בפניו. עוד טען, כי נגרם לו עיוות דין נוכח העונש החמור שקיבל, ומשלא התאפשר לו לשכנע את בית

המשפט בנסיבותיו האישיות על מנת שעונשו יומתק.

כב' בית המשפט קמא דחה את הבקשה לביטול פסק הדין. נקבע, כי אין מחלוקת על כך שבמעמד רישום הדוח קיבל המערער הזמנה לדין, ואם איבד אותה, הרי שזו רשלנותו ואין בכך סיבה מוצדקת לאי התייצבותו למשפט. כמו כן, נקבע כי לא הוכח לו כי נגרם למערער עיוות דין.

מכאן הערעור שבפני במסגרתו חוזר וטוען ב"כ המערער המלומד כי יש לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו של המערער.

ב"כ המערער חזר על נימוקי הבקשה בדבר אי התייצבותו של המערער לדין והביע את החשש לעיוות דין נוכח חומרת העונש שלטענתו הוטל על המערער. לעמדתו, יש לאפשר לו לשכנע את כבוד השופט בערכאה הדיונית להטיל על המערער עונש מתון יותר מהעונש שהוטל עליו בפועל. דחיית הבקשה לביטול פסק דין ע"י כב' השופט קמא, היא פגיעה בזכויותיו הדיוניות, שכן שערי בית המשפט ננעלים בפניו, בלא שניתנה לו זכות הטיעון, ואף הענישה שהוטלה עליו היא בלתי מידתית בנסיבות העניין.

מנגד, ב"כ המדינה מתנגדת לערעור וחוזרת על הנמקת כבוד בית המשפט קמא, תוך שהיא מדגישה כי המערער הודה שהוזמן כדין למשפט ומשלא התייצב אין לו להלין אלא על עצמו, ואף מצד העונש לא מדובר בעונש חמור בצורה קיצונית, אלא עונש ראוי בנסיבות העניין, תוך שבית המשפט הפעיל כדין פסילה מותנית במצטבר לעונש שהוטל עליו.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, בהחלטת בית המשפט, ובתיק בית המשפט קמא, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות. לפי סעיף 130(ח) לחסד"פ רשאי בית המשפט לבטל פסק דין שניתן בהעדר הנאשם "...אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו [של הנאשם] או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין". [ראו גם: רע"פ 9142/01 סוריא איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (6) 793].

חוששני שאף אחת מהעילות הקבועות בחוק לא הוכחה במקרה זה, ועל כן צדקה הערכאה הדיונית בדחותה את הבקשה לביטול פסק דין.

אי ההתייצבות לדין - המערער הודה בכך שקיבל הזמנה למשפט מידי השוט, לדבריו ההזמנה אבדה לו ולכן לא ידע על הדיון. כפי שנקבע לא אחת בפסיקת בית המשפט העליון, "איבדתי", "שכחתי", "התבלבלתי", וכיוצא באלה תירוצים, אינם מהווים עילה מוצדקת לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם [ראו מיני רבים: רע"פ 10200/03 שחוח נ' מדינת ישראל [2003] הנאשם נשפט בהעדרו ונפסל מנהיגה בגין נהיגה במהירות מופרזת וללא רישיון רכב תקף, הנאשם טען כי איבד את הדוח ולכן לא התייצב, אך ערעוריו נדחו; רע"פ 8583/04 חילף איברהים נ' מדינת ישראל [2004], גם שם נשפט בהעדרו ונפסל מנהיגה בגין נהיגה באיסור שימוש וכשרישיון רכב אינו תקף, טען כי לא הופיע לדין היות והדו"ח אבד לו. ערעוריו נדחו]. תקצר היריעה מלפרט את הפסיקה הקובעת חד משמעית כי התנהלות מסוג זה, אפילו אם היא בתום לב, אינה מהווה בסיס לביטול פסק דין שניתן בהעדר. בנסיבות אלה צדק בית המשפט קמא שדחה את הטענה בדבר אי התייצבות המערער כסיבה שאינה מוצדקת לאי התייצבותו, ובהעדרו, ראה אותו כמי שמודה בכתב האישום כמתחייב מהוראות סעיף 240(א) לחסד"פ.

חשש לעיוות דין - עיקר הטענה בעניין זה היא חומרת העונש. ככלל חומרת העונש אינה מהווה עילה לערעור ולביטול פסק דין, אלא אם העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה. בנוסף, לא הוכח בבית המשפט קמא, ואף לא בערכאה זו כי נגרם למערער עיוות דין. מדובר בעבירה של גרירת נגרר, כאשר אותו נגרר נע בכבישים ללא רישיון רכב תקף מזה שנתיים. במילים אחרות, הנגרר לא עבר מבחן רישוי ["טסט" בשפה עממית], היינו, בחינה ובדיקה של מכוון רישוי, כך שאין לדעת אם הוא כשיר לנוע בכבישים, ואין הוא מסכן את ציבור משתמשי הדרך. המערער לא חלק על כך, ולא טען דבר בעניין העבירה, ואף לא הציג רישיון רכב המלמד כי רישיון הרכב תקף. אשר לעונש שהוטל עליו, כב' בית המשפט קמא הטיל על המערער עונש של חודשיים פסילה בגין פקיעה של שנתיים של רישיון הרכב. זהו עונש התואם את מדיניות הענישה, ואף על הצד המקל בהינתן 47 הרשעותיו הקודמות של המערער. בית המשפט קמא הוסיף והפעיל פסילה מותנית, ואף מהלך זה נעשה כדין, שעה שתלויה ועומדת פסילה מותנית החלה על העבירה אותה עבר המערער. וגם בכך לא טעה כבוד השופט קמא, ועל כן גם מצד העונש לא קיים כאן חשש לעיוות דין. סוף דבר, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ז' סיוון תשפ"ה, 03 יוני 2025, בהעדר הצדדים.